

- Odottakaas vähän, joku heistä sanoi. – Siellä nurkassa on jokin karvainen, jos se vaikka on karhu!

- Kolkataan se nukkuessaan, joku toinen kylämiehistä ehdotti. – Muuten se saattaa purra.

Juuri samana hetkenä Valtteri uneksi ihmissyöjistä, jotka tulivat Robinsonin saarelle ja alkoivat juuri ryhtyä paistamaan häntä illalliseksi. Uni oli niin elävä, että Valtteri kavahti kauhistuneena istumaan ja kuuli samalla miesten sanovan ”kolkataan se”. Mitä muuta Valtteri saattoi kuvitella kuin että Robinsonin villit siinä hankkiutuivat tekemään hänestä hyvää paistia. Ja vaikka hän urhoollinen olikin, niin siinä paikassa hänen rohkeutensa petti. Hän ajatteli, kuinka kauhistuttavaa olisi joutua syödyksi, juuri silloin, kun itse oli nälkäkuoleman partaalla. Ja mitä hänen isänsä, äitinsä ja sisaruksensakin sanoisivat, kun kuulisivat, kuinka kammottavasti hänen poikaparan oli käynyt. Tätä ajatellessaan Valtteri purskahti katkeraan itkuun ja sai vaivoin soperretuksi:

- Hyvät herrat ihmissyöjät, säästäkää henkeni! Minä olen paistiksi niin laihakin, kun en ole pitkiin aikoihin syönyt muuta kuin karpaloita!

- Ei mutta mitäs tämä on? muuan miehistä puuskahti. – Katsohan rakkaria, eikö tuo vain ole se samainen Valtteri, jota tässä on koko päivä etsiskelty! Äkkiä pystyyn siitä, poika, ja kotiin vanhempiesi huostaan. Ja muistakin, että koko metsä kasvaa komeita vitsantarpeita!

Hyvin nolona Valtteri siinä seiso, mutta noloja olivat nekin, jotka olivat häntä karhuksi luulleet. Hänet vietiin kulkueessa kotiin, ja jotta kaikki olisi ollut oikein juhmallista, he pukivat hänet lammasturkkiin ja sokeritoppatötteröön. Mutta vanhemmat kotona ilahtuivat niin, etteivät sillä kertaa ennättäneet edes suuttua.

- Häijy poika, olet aiheuttanut meille kaikille paljon huolta, mutta riittäköön nyt rangaistukseksi se, että olet kokonaisen päivän joutunut elämään pelkillä karpaloilla, he vain sanoivat.

Valtteri halasi vanhempiaan ja olisi pyytänyt anteeksikin, mutta ei pystynyt, kun suu oli niin täynnä tuoretta limppua. Itsekseen hän ajatteli, että kookospähkinät ja Laama-eläimet saattoivat olla ihan hyviä, mutta juuri nyt hän oli valmis vaihtamaan koko Robinsonin saaren voileipään.

Mutta huolimatta kaikista kurjista kokemuksistaan autiolla saarella, häneltä pääsi salaa pieni haikea huokaus, kun hän myöhemmin illalla veti peittoa korviensa ylitse:

- OI, SINÄ ONNELLINEN ROBINSON !

Valtteri neljäs seikkailu Valtteri halusi olla kuin Robinson

Zacharias Topeliuksen kertomus

Eräänä päivänä Valtteri löysi ullakolta vanhan, jo kannettoman kirjan. Siinä kerrottiin Robinson Crusoeesta, joka karkasi vanhempiansa kodista ja joutui autiolle saarelle, missä hän monta vuotta sai tulla yksinään ja aivan omin avuin toimeen. Se oli ihmeellistä! Valtteri olisi äärettömän mielellään ollut Robinsonin asemassa. Yhtään hän ei ajatellut sitä, miksi Robinson niin katkerasti katui karkaamistaan hyvästä kodistaan.

Valtteri luki ja luki. Ja mitä enemmän hän luki, sitä hauskeempaa hänestä olisi ollut tehdä samalla tavoin kuin Robinson. Kirjassa kerrottiin muun ohessa, että Robinson kulki kiireestä kantapäähän nahkoihin verhoutuneena. Kaikeksi onneksi ullakolla sattui olemaan vanha lammasturkki. Valtteri käänsi villapuolen päällepäin ja veti turkin ylleen, ja sekös näytti komealta. Nurkassa oli joitakin toppasokerin kääreenä olleita paperitötteröitä ja korissa lintujen kynimisen jäljiltä vähän höyheniä. Valtteri kokeili yhtä tötteröä päähänsä, koristeli sen upeilla teerenhöyhenillä ja tuumi sen sopivan mainiosti kypäräksi. Tappuratukosta hän teki mahtavan parran, jonka köytti purjelangalla korvien ympäri. Hän nousi pystyyn ja näytti mahdotto- man villiltä.

Tämä tapahtui eräänä kesäiltana, ja Lotta-sisko huuteli juuri silloin portaikossa, että illallinen oli valmis ja Valtterin piti heti tulla alas. Huis vain, ja turkki oli nurkassa tötterö vierellään. Mutta Valtteri oli sinä iltana ihan omissa mietteissään. Yölläkään ei uni tullut silmään. ”Voi onnellinen Robinson!” hän ajatteli itsekseen. ”Sellainen mies minäkin tahtoisin olla, - asua kaukana metsässä, rakentaa majani, itse keittää ruokani ja ammuskella jousellani metsän eläimiä! Oi, onnellinen Robinson! Sinä riuska ja uljas Robinson! Koskaan minulla ei tule olemaan niin hauskaa kuin sinulla!

- Mutta entä jos minä nyt karkaisin! hän mutisi itsekseen. Sitä ajatellessa sydän alkoi pompottaa vikkelimmin. Hän nousi istumaan sängyssään. Kaikki jo nukkuivat. Riston pyöreät ja valkoiset jalat riippuivat kehdonlaidan ylitse, ja Kukkokiekuu kuorsasi kanalassa niin että se kantautui yli pihan. Vaalean yön kajo heijasti valoa ikkunan läpi. Puutarhassa saattoi erottaa selvästi pihlajien valkeat kukinnot, ja kaukana metsässä kuului laulurastaan liverrys. Yhä kiihkeämmin löi Valtterin sydän. Lopulta hän nousi ihan hiljaa vuoteestaan ja pukeutui. Kukaan ei herännyt.

Hän kulki huoneen poikki. Kaapista hän ohikulkiessaan nappasi mukaansa leivänpalasen ja vähän juustoa. Sen jälkeen hän hiipi yhtä hiljaa ullakonportaata ylös ja löysi oitis turkin ja tötteröhäntän. Robinson-kirjan hän otti mukaansa opetellakseen siitä, kuinka kulloinkin kuului menetellä. Sen jälkeen hän sukkasillaan hiippaili rappuset alas ja eteisen ovesta ulos.

Yö oli niin suloisin raikas, taivas vaalea ja kastetta vihreällä nurmikolla. Valtteri ei enää kävellyt vaan juoksi, aivan kuin hänellä olisi ollut paha omatunto. Hetken päästä hän tuli metsään, ja juuri silloin aurinko nousi posket niin punaisina kuin sekin olisi saanut Sanna-muorilta tukkapölyä. Valtteri istuutui maahan ja alkoi järsiä juustoa ja leipää. Hän ei ollut ollenkaan uninen. Hän kuuli lintujen laulavan, eivätkä tuomet ikinä olleet hänen mielestään tuoksuneet yhtä ihanalta. Sen jälkeen hän alkoi rakentaa itselleen majaa kallion juureen rantahietikolle. Hän otti linkkuveitsen taskustaan ja jäysti tuuheista kuusista oksia. Isoimmat oksat ja risut hän nosti pystyyn tukirungoksi, ja pienemmällä hän kattoi seinät ja katon. Jonkin ajan päästä hänen havumajansa oli valmis. Siellä oli vanha kanto penkinä ja kivi pöytänä. Vuoteen hän sijas koivunlehdistä ja karhunsammaleesta. Se oli ihan sanoinkuvaamattoman suurenmoista kaikki. Eikä Valtteria ollenkaan huolestuttanut, vaikka kädet niissä puuhissa pihkaantuivat.

Mutta minäpä kerron, miksi Valtterilla niin rajattoman hauskaa siellä oli. Maailman hienoimpia asioita on, kun huomaa tulevaisuuden omin avuin toimeen. Siitä mieli piristyy, ja mitä suurempia vaikeuksia on voittanut, sitä iloisemmaksi jälkepäin tulee. Tosin asiaan vielä kuuluu, että ajattelee vähän nenäänsä pitemmällekin, mutta niin pitkälle Valtteri ressun ajatus ei vielä yltänyt.

Majan valmistuttua Valtteri veti turkin niskaansa, pani tötterön päähänsä ja istuutui kannolle, joka oli hänen penkinsä, ja nojaten kyynärpäillään kiveen, joka oli hänen pöytänsä. Hänestä tuntui kuin hänet olisi kruunattu koko metsän kuninkaaksi. Vahinko, ettei peili ollut matkassa. Hän näytti näet aika rumilukselta istuessaan siinä pohtimassa, miten oikein rupeaisi uutta kunin-gaskuntaansa hallitsemaan.

Hän oli työskennellyt rivakasti, ja pikku vatsaa alkoi kipristellä nälkä. Juusto ja leipä olisivat nyt maistuneet pannukakulta, mutta ne oli jo nautittu alkutervehdykseksi. Valtteri päätti tehdä kuten Robinson. Hän lähti metsään etsimään kookospähkinöitä.

Kumma kyllä, sellaisia pähkinöitä ei koko metsästä ollenkaan löytynyt. Valtteri katseli hämmästellessen puiden latvoihin, mutta niillä ei ollut muuta tarjottavaa kuin tuoret kuusenkävyt. Hän maistoi yhtä paremman puutteessa, mutta se oli niin pihkaista ja pahanmakuista, että hän sylkäisi sen pois.

”Ei se haittaa”, Valtteri ajatteli, ”minäpä pyydystänkin Laama-eläimen, siitä tulee minulle maku-pala aamiaiseksi.” Hän otti jousipyssynsä ja lähti metsästä. Laama-eläintä siellä ei kylläkään näkynyt, mutta metsikössä pujahteli kiireenvilkkua jänis, ja sukela orava hyppeli lystikkäästi kuusen oksilla. Valtteri tähtäsi jänistä

ja hän tähtäsi oravaa, mutta kuinka sattuikaan, kumpaankaan hän ei osunut. Kiu-kustuneena hän paiskasi jousipyssyn luotaan. Samassa siihen ilmestyi pieni tyttö, joka oli ajamassa karjaa laitumelle.

- Antaisitko minulle vähäsen maitoa? Valtteri pyysi, sillä nälkä oli nyt jo täyttä totta.

Mutta kun tyttö näki takkuisen olennon nurin käännetyssä turkissa, höyhenin koristeltu sokeritopantötterö päässä ja leuassa pitkä parta, hän alkoi kirkua ja säntäsi tiehensä. Mitä hän muutakaan olisi voinut uskoa kuin että siinä oli ruma metsänpeikko omassa persoonassaan. Valtteri juoksi tytön perässä, ja tyttö oli jo kauhistuksesta maahan kupsahtaa, kun Valtteri itse samassa kompastui pitkässä turkissaan ja satutti nenänsä kaatuneeseen koivunrunkoon.

Mitä Valtteria nyt hyödytti olla koko metsän kuningas, kun majasteetilla ei edes ollut mitään syötävää. Niin varhain eivät mustikatkaan vielä olleet kypsiä. Valtteri oli iloinen, kun lopulta löysi edes muutaman ruttuisen karpalon, ja siinä oli kaikki, mitä Robinson sinä päivänä sai syödäkseen. ”Toisella kertaa parempi onni”, Valtteri ajatteli, ”ja minun on etsittävä itselleni Perjantai, jotta meitä on kaksi puolustautumaan viljejä vastaan. Hän pöyhi koivunlehdistä ja karhunsammaleesta kootun vuoteensa ja asettui nälkäisenä nukkumaan lammasnahkaturkki korvien yli vedettynä.

Sillä aikaa Valtterin vanhemmat olivat etsineet poikaa kaikkialta. He eivät voineet käsittää, mihin tämä oli joutunut. He alkoivat jo pelätä, että poika oli pudonnut järveen tai joutunut susien ruuaksi. Silloin pieni paimentyttö ryntäsi kylälle ja parkui nähneensä metsässä karmeaa mörön, jolla oli takkuinen turkki ja pitkäsi venynyt pää kuin mikäkin sokeritoppa. Ja koska siinä kylässä oli paljon taikauskoi-sia ihmisiä, jotka uskoivat metsänhenkiin, eukot ja ukot kauhistuivat melkein yhtä pahoin kuin tuo paimentyttö. Useat heistä eivät uskaltaneet ollenkaan mennä ulos sinä päivänä ja vilkaisivat pelästyneinä ympärilleen kun vähäinenkin tuulenhenkäys havisutti kuusen oksia. Urheimmat sen sijaan päättivät uskomaan, että joku karkuri oli piiloutunut metsään ja päättivät panna toimeen öisen ajojahdin vangitakseen tuon karkurin.

Valtterilla ei ollut tästä aavistustakaan. Hän nukkui kaikessa rauhassa ja oli unohtanut jopa vatsansa vaatimuksetkin, kun kylänväki keksi hänen majansa ja piiritti sen. He lähestyivät äärettömän varovaisesti, ja aseinaan seipäitä ja lapioita he kurkistivat majaan. ”Joo-pa-joo, siellä se karkuri tosissaan nukkuu”, miehet supisivat keskenään.

